

0325 – 25. mars

La dere ikke drive omkring av de mange forskjellige og fremmede lærdommer. For det er nødvendig at hjertet blir grunnfestet i nåden. Heb 13: 9.

Denne formaningen er svært viktig og nødvendig! Vi er ikke ukjent med hva Satan har som mål. Men han vet meget godt at han verken kan røre eller skade oss så lenge Kristus er dyrebar og viktig for oss, er vårt ett og alt. Han vet på den annen side like godt at vi heller ikke har noe som helst å hjelpe oss med, hvis vi har mistet Kristus.

Kristus er den eneste som har makt til å «gjøre djevelens gjerninger til intet». Han er den som har seiret over døden og helvete. Bare jeg kan holde meg til Kristus og det rene «hälsosamma» Ordet, så kan det bli et råd med alt. Ja, også når ikke alt går så riktig og rett med livet mitt som det skulle, så kan da likevel alt rettes opp igjen.

Men kan den gamle slangen få ført oss vekk fra Kristus og et sant kjennskap til ham, da har han vunnet. Da har han oss våpenløse og hjelpeløse i sin hånd. Derfor vil vi alltid få se at alt djevelens strev, makt og list, går ut på å føre oss bort fra Kristus, og holde noe annet opp foran øynene våre.

Det kan gjerne være den største hellighet og gode gjerninger han forsøker seg med. Bare han kan hindre at vårt hjertes enfoldige troens hunger og tillit er rettet mot Kristus alene.

Derfor sier også den store apostelen: «Jeg frykter for at slik som slangen forførte Eva med sin list, slik vil også tankene deres bli fordervet og drevet bort fra den enfoldige troskap mot Kristus» (sv: ifrån enfaldigheten i Kristus). Faren er altså ikke langt borte fra noen av oss.

I tillegg til denne uavlatelige offensiven fra djevelen, ligger det også i all menneskenatur en forferdelig utakknemlighet og glemsomhet når det gjelder alle Guds velgjerninger og den nød han mang en gang løste oss ut fra. I tillegg bærer vi også alle på et umettelig nyhetsbegjær. Vi blir ganske snart mettet av det vi har, og ønsker oss noe nytt. Vi elsker avveksling. Så er dessverre også Kristus og hans evangelium galskap og forargelse for all fornuft.

La oss derfor passe godt på at vi alltid er på den rette veien, at vi har det rette sinn! At det som er størst i himmelen og for Gud, også er størst for oss! Men for Gud er ikke noe stort og betydningsfullt, unntatt Sønnen, ofret for oss! Så må også det samme være det eneste store og dyrebare for oss. Har vi noe som smaker oss bedre, er dette ikke noe godt tegn. Da må vi påkalle Gud, be ham tilgi, og gi oss den rette smaken og sinnet.

Så må vi også ha klart for oss at det ikke finnes noen så forferdelig synd på jorden, ikke noe som i den grad vekker Guds vrede, som utakknemligheten og forakten for hans store velgjerninger. Og nå er ikke noen Guds velgjerning større enn den at han gav oss sin egen Sønn, og det evige livet i ham. Mens vi i all evighet bare hadde fortjent den rette lønn for de synder vi har pådratt oss.

Derfor; «hvordan skulle vi da slippe unna om vi forakter en så stor frelse?» Og spesielt hvis vi en gang har fått se Guds herlighet i Kristi evangelium, ved troen har blitt Guds barn, og fått smake hvor god Herren er. Da ville det jo være en forferdelig utakknemlighet hvis vi oppførte oss som om denne nåden og evangeliet ikke betydde noe særlig, ikke smakte oss spesielt godt. Det er dette Jesus kaller for å ha «forlatt sin første kjærlighet».

Paulus skriver om den første kjærligheten blant galaterne, den gang de satt evangeliet så høyt at de tok imot ham som forkynte det «som en Guds engel», ja, «til og med som Kristus». Han føyer til: «Hvor er det blitt av den velsignelsen dere hadde den gang? For det vitner jeg om dere, at dersom det var mulig, hadde dere revet ut deres egne øyne og gitt dem til meg».

Så høyt satt de den gang evangeliet! Men senere hadde de blitt bedratt, så de ikke var lydige mot sannheten, men «ville bli rettfærdiggjort ved loven». Da kaller han dette for at de korsfester Kristus på ny. Han sier de har mistet Kristus, og er falt ut av nåden.

Er det ikke forferdelig at slike ting kan skje, – eller, slik Kristus altså selv klart uttrykker det, at vi «har forlatt den første kjærligheten»? Og dette skjer samtidig med at en likevel hele tiden fortsetter å arbeide og lide for Kristi store sak, er på vakt mot falske ånder og har et skapt blikk som kan skille disse ut! Det har bare skjedd en stille indre utvikling, slik at en dør bort fra det rette daglige omvendelsens og troens liv. For det er dette Kristi tankevekkende ord taler om i Åp 2: 2–5.

Til slutt skal vi også merke oss dette: Hvis Kristus alltid skal få være dyrebar og uunnværlig for oss, vårt hjertes ett og alt, og den nye sangen aldri bli for gammel eller for lang for oss, er det nødvendig at vi ikke bare blir bevart i den rette læren, men også i det rette sinn og liv. At vi lever i en daglig omvendelse innfor Gud, i en våken samvittighets erkjennelse av synden. Og daglig har et behov for å vite om en har syndenes forlatelse, nåde og vennskap med Gud.

Da vil Kristus bli mer og mer dyrebar og uunnværlig for oss. Da vil også evangeliets ord bli smakfullt og kjært, og bli et daglig behov for oss. Da vil vi gjerne høre, lese og tale om Kristus.